

GÖKHAN TOSUN

ADI

OLMAYANLAR

ÖYKÜ

Adı Olmayanlar

Gökhan Tosun

Adı Olmayanlar, çağdaş bireyin anlam krizini, yabancılaşmasını ve içsel dönüşümünü zamansız bir anlatı evreninde işleyen kısa bir anlatıdır. Şimdiki zamanda geçen öykü, üç genç karakterin – Hazal, Yusuf ve Mert'in – sıradan bir şehir hayatından koparak anlamlandıramadıkları bir başka dünyaya geçişini ve orada karşılaştıkları adı olmayan bir adamla birlikte yaşadıkları dönüşümü konu alır.

Bu yeni dünya, Orta Çağ'ı andıran ama açıkça tanımlanmayan bir zamansızlık taşır. Teknolojinin, aceleciliğin ve tüketimin olmadığı bu yerde, gençler ilk başta huzuru ve dinginliği deneyimler. Ancak zamanla bu dinginlik, yerini sıkıntıya ve aidiyet sorgulamasına bırakır. Modern dünyanın karmaşasından uzak olmalarına rağmen, hiçbir yere ait olmadıklarını fark ederler.

Öykü, didaktik bir çizgiye düşmeden, karakterlerin dönüşümünü içsel gözlemler ve atmosfer üzerinden aktarır. Yabancı karakter, açıklayıcı olmadan yol gösteren, bilgelikle değil, yalınlığıyla dönüşüme aracı olan bir figürdür. Hikâye, "kendini tanı" ilkesini merkeze alırken, dönüş ve sonrasındaki sessiz iç çatışmaları da gözler önüne serer.

Adı Olmayanlar, yer yer alegorik, yer yer gerçekçi bir anlatımla, günümüz bireyinin varoluşsal yalnızlığını, huzur ile can sıkıntısı arasındaki gerilimi ve anlam arayışını odağına alır. Özellikle genç okurların ve çağdaş bireyin ruh haline seslenen bu kitap, kısa ama yankısı uzun sürecek bir yolculuk sunar.

İçindekiler

- 1. Uyanış**
- 2. Taşsız Yollar, Dumansız Ateş**
- 3. Gençler ve İlk Sözcük**
- 4. Festinatio**
- 5. Tüketimin Mabedi**
- 6. Göğe Bakan Sofra**
- 7. Zaman Bükülmesi**
- 8. Geri Dönerler**
- 9. Adı Olmayan Adam**

1. Uyanış

Gözlerimi açtığımda gökyüzü yoktu. Tavan vardı. Ama taş değil; düz, pürüzsüz, neredeyse canlıymış gibi parlayan bir yüzey. Ne duman vardı içeride, ne kurum. Ateşin kokusu olmadan uyanmak... garipti.

Yattığım yer toprak değildi. Yumuşaktı. Ne saman vardı altında, ne de keçi postu. Üzerimdeki kumaş tanıdık değildi. Yabancı eller tarafından dikilmiş gibi düz, düzgün, neredeyse hiç iz taşımayan bir giysi vardı üzerimde. Ayağa kalktım. Dizlerimden bir ses geldi; bu tanıdık bir sestti.

Etrafıma baktım. Duvarlar taştan değildi. Ne harç izi vardı ne de örümcek ağı. Bir köşede kara bir kutu duruyordu. Üzerinde işaretler. Dokundum. Soğuktu. Yanında duran küçük bir parça — üstünde metal dişliler yok, ama bir şekilde o kutuya bağlı gibi. Anlamadım.

Bir çıkış aradım. Oda sessizdi ama duvarların içinden bir uğultu geliyordu. Sanki rüzgâr değil, demir içinde akan bir ruh vardı içeride. Kapıya benzeyen bir kenar buldum. İttim. Açıldı.

Işık.

Işık, başka bir ışıktı. Güneş değil, ama yine de kör eden bir parlaklık. Gökyüzü maviydi ama ölüydü. Kuş sesi yoktu. Yalnızca bir uğultu: uzaklardan gelen, tekrar eden, bastırılmayan bir vızıltı.

Bir adım attım dışarı. Toprak bekledim, taş belki. Ama zemin dümdüzdü, kaygan ve renksiz. Üzerinde garip şekiller vardı; çizgiler, semboller, insanlara bir şeyler gösteren işaretler.

İnsanlar geçiyordu önümden. Hızlıydılar. Hepsi başını önüne eğmişti. Kimi ellerinde küçük levhalara bakıyordu. Kimse bana bakmadı. Sanki orada değildim. Ama ben vardım. Ben hep vardım.

Cebime elimi attım. İçeride bir şey vardı. Küçük, ağır, parlak. Bir mühür. Gümüşten. Üzerinde eski bir harf. Kendimden emin olduğum tek andı o gün: bu benimdi.

“Ben aynıyım,” dedim içimden. “Dünya değişmiş.”

İçimde bir telaş yoktu. Telaş, felaketin yakın olduğuna işaret eder. Ama bu bir felaket değildi. Bu, başka bir şeydi. Bambaşka bir yer ve zaman. Hemen kavrayamadım ama zihnim diremedi. Korkmadım. İnsan, bildiği kadarına tutunur. Ben de öyle yaptım.

Bir şey olmuştu. Zaman eğrilmişti belki. Ya da bedenim başka bir bedene, ruhum başka bir gövdeye konmuştu. Bunların nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama olduğunu biliyorum. Ve asıl soru şuydu:

“Burası nedir? Ben kimim?” değil.

“Ben hâlâ ben miyim?” de değil.

“Beni bilen burada var mı?”

Çünkü bilmek, tanımakla mümkündür. Bu insanlar beni tanımıyordu. Bu ev, bu ışık, bu zemin — hiçbirini tanımıyordum. Ama zihnim çalışıyordu. Gözüm seçiyordu. Damarlarımda korku yoktu, ama dikkat vardı. İki elimle kavradığım tek şey: düşünceydi.

Eğer düşünüyorsam, hâlâ varım.

2. Taşsız Yollar, Dumansız Ateş

Kapının ardı, benim çağımda ancak düşle var olabilecek bir mekân açtı karşıma. Göz alabildiğine taşsız, çizgili yollar. Taşlar yoktu ama yollar duruyordu. Çamur yoktu ama ayak izi de yoktu. Yol, insan için değil, başka şeyler içindi.

Gözüm ileride bir şeye takıldı.

Büyük bir kutu, dört ayağı tekerden. Parlıyordu. Demirden yapılmış gibiydi ama bildiğimiz demir değil. Üstünde delikler vardı ama baca yoktu. İçinde bir insan oturuyordu ama at yoktu. At olmadan nasıl giderdi?

Bekledim. Bir uğultu duyuldu. Kutunun içinden bir iç geçirme sesi çıktı; ardından hareket etti. Tekerler döndü, taşsız yolda iz bırakmadan uzaklaştı.

“At yok. Yular yok. Ter yok. Ama hareket var. Bu, yola değmeden giden bir tür kuvvet. Belki ateş, ama dumanı da yok. Bu halk, ateşi görünmez yapmış.”

Yanımdan bir başka kutu daha geçti. Bu daha parlaktı. Kenarları daha kıvrımlı, daha gösterişliydi. Üzerinde bir işaret vardı; büyük, geometrik harfler.

“Atların yerini alan bu şeyler de eşit değil. Kimisi yüksekte, kimisi daha alçakta. Kimisi parlıyor, kimisi mat. Sınıf burada da var. Ama bu kez sele değil, teker hükmediyor.”

İnsanlar bu makinelere binmek için durakladıkları yerlerde sıraya giriyorlardı. Ama sıra, sohbet için değildi. Gözler cepteki kara levhalarda, başlar eğik. Kimse kimseye yol anlatmıyordu. Bizim zamanda yola çıkmadan önce bir dua okunurdu. Burada dua da yoktu.

Kaldırım denen şeyin üstünde yürüdüm. Bu taşlar konuşmuyordu. Ayaklarımdan altı kaymadı, toprak yumuşamadı. Bastığım her adımın karşılığı vardı ama izi yoktu.

“Bu çağın yolu, bedeni taşıyor ama hafızayı değil.”

İçimden bir not aldım. Düşüncelerimi saklamayı öğrendiğim günden beri, onları sıralar gibi değil, ağ gibi örerim. Ve şimdi bu ağda tek bir düğüm büyüdü:

“Kolaylık, her zaman ilerleme değildir.”

Bir aracın tekeri dönerken onu izledim. Ne iten biri vardı, ne de görünür bir kuvvet. Ama hareket ediyordu. Sabit bir hatta, belli bir doğrultuda.

Gözümde eski bir metin belirdi. Medrese yıllarında ezberletilenlerden.

“Bir cisim, üzerine başka bir kuvvet etki etmedikçe, hareketini sürdürür.”

O zaman bunun anlamını tam bilmiyordum. Şimdi, karşımda harekete geçen bu demir kutuyu izlerken, o cümleyi hissettim.

Bu dünyanın da bazı yasaları bizimkine benziyordu. Değişen elbiseler, yollar, yapılar olabilir. Ama taşın ağırlığı değişmiyorsa, zaman sadece gömleğini değiştirmişti.

Ve bu bana huzur verdi.

Sokağın ucunda yükselen yapıyı ilk gördüğümde, bunun bir kule olduğunu sandım. Yüksekliği, bizi değil, belki tanrıyı görebilmek içindi. Ama yaklaştıkça, bu niyetin kutsal olmadığını sezdim.

Bu yapı bir ibadethane gibi görünüyordu ama ne minaresi vardı ne haçı. Bir kale gibi duruyordu ama bayraksızdı. Pencereleri vardı ama içi görünmüyordu. Her yanı camla kaplıydı ama içeri ışık değil, yansıma düşüyordu.

Duvarlarında taş yoktu. Harç yoktu. Bu yapı taşla değil, ışıkla örülmüştü sanki. Havanın içinde asılı gibi duruyordu.

“Biz taşın ağırlığıyla kutsardık yapıyı. Onlar taşın yokluğuyla yükselmişler.”

Bir köşeye oturdum. Bu yapının içine giren insanlar vardı. Hızlıydılar. Kimi önünde durup kara bir levhayı kendine çevirdi, sonra devam etti. Onu bir tür tılsım gibi tuttu ellerinde. İçine bakıyorlardı ama dua etmiyorlardı. Konuşmadan, bakmadan geçip gidiyorlardı. Bazıları bu yapının önünde durup bana döndü ve ellerindeki taş benzeri kutuyu bana doğrultup durdu. Bir ses gelmedi, ışık da yoktu. Sonra yürüdüler. Ne yaptıklarını anlamadım. Sanki benim dışımda bir şey gördüler.

Yapıya baktım yine.

“Her yapı, oranla ayakta kalır. Gölgeye düşmeyen köşe, çökmez.”

Bu cümleyi ustamdan duymuştum. Bir yapının sağlam olması için yalnızca taşın değil, ölçünün de doğru olması gerektiğini söylerdi. Gölge, oranın bozulduğu yerdir. Işığın ulaşmadığı köşe önce rutubet toplar, sonra çöker. Bu, yalnızca mimaride değil, hayatta da böyleydi.

Bu yapıda her şey ışıltılı ama bir gariplik vardı. Işık her yere vuruyor ama hiçbir şey görünmüyordu. Görünürlük, içeriği değil, dış kabuğu parlatıyordu.

“Parlaklık, hakikati değil, yansımayı çoğaltıyor olabilir.”

İnsanlar ona bakıyor ama ona girmiyordu. Ya da giriyordu ama içinde kalmıyordu. Her şeyin dışı vardı ama içi yoktu. Yükseliyor ama konuşmuyordu.

Ve o anda içimden geçti:

“Yüksek olmak, görünmek içindir belki ama görünmek, var olmak demek değildir.”

Geldiğim yerde yükseklik ağır olurdu. Burada yükseklik, uçucuydu. Temel aradım gözümle. Yoktu. Her şey göğe kazılmış gibiydi. Ama göğün yazısı görünmezdir.

Binaya girdim. Kapılar kendiliğinden açıldı. Ne menteşe sesi vardı, ne selam ihtiyacı. Beni tanımayan bir kapıdan geçtim. İçeri girer girmez hava değişti. Dışarısı rüzgârlıydı, burası kokusuzdu. Toprak yoktu. Nem yoktu. Taş yoktu. Her şey camdı, metaldi — ama hiçbirine adım yoktu.

İçeride göğe kadar uzanan ışıklar vardı. Duvarlarda yazılar, resimler, dev kadın ve erkek yüzleri... Ama onların gözleri bana bakmıyordu. Giysiler giydirilmiş cansız bedenler camın arkasında duruyordu. Ne tür bir törenin içindeydim, bilmiyordum.

Yürüdüm. İnsanlar hızlıydı. Hepsi ellerinde çanta taşıyordu. Kimse duvara yaslanmıyor, kimse karşısındakine bakmıyordu. Girdikleri mağazalarda kıyafetleri elleriyle seçiyor, sonra küçük dikdörtgen kartlar gösteriyorlardı. Her şey sessizce ilerliyordu. Ne bağırın vardı, ne pazarlık yapan.

Kokuyu hissettiğimde durdum. Hamurla kızartılmış bir şeyin kokusuydu bu. Yağla buluşmuş undan gelen sıcak bir çağrı gibi. Bu, tanıdıkta.

Tezgâha yaklaştım. İçeride çalışan biri başını kaldırdı. Gülümsedi. Beni garipseyen gözlerle değil, anlayan biri gibi baktı. Bu iyiye işaretti.

Yemek istedim. Sözcükleri seçmeye çalıştım. Göstermek, tarif etmek zorunda kaldım. “Sıcak, ekmeğe gibi, yağ gibi,” dedim. O, eliyle bir liste gösterdi. Üzerinde yazılar ve fiyatlar vardı. Anlamadım. Cebimden bir şey çıkardım. Yanımda getirdiğim birkaç eski para parçası. Gümüş ve parlaktı.

Kadın onlara baktı. Yüzünde kısa bir şaşkınlık, ardından tereddütsüz bir kabul. Başımı salladı.

Arkaya geçti.

Bir süre sonra elime bir torba verdi. İçinde sıcak bir şey vardı. Ve bir şişe içinde suya benzeyen bir sıvı. Ne sordu, ne kovaladı. Alıp gidebileceğimi başıyla işaret etti.

Başımı eğdim. Teşekkür ettim — kelimeyi bilmiyordum ama bedenimle söyledim.

Çıktım.

Kapılar yine açıldı. Yürümeye başladım.

Dışarıda hava serindi ama gerçektir. Yüzüme çarpan rüzgârda toprak yoktu ama yine de bana tanıdıkta. İçeride aldığım torbayı açtım. İçinde iki nesne vardı. Biri, suya benzeyen bir sıvıyı taşıyan şeffaf bir kap. Diğeri, ısıtılmış bir yiyecek. Kızarmış, baharatlı, parlak.

Önce kabı elime aldım. Bu bir kap değildi. Tahta değildi, toprak değildi, cam değildi. Esniyordu ama kırılmıyordu. Bastırınca içeri çöküyordu ama şekli bozulmuyordu.

“Bu neyin kabuğudur?” diye düşündüm.

İçinde su varsa bu bir testiydi. Ama testi topraktan olurdu. Bu şey ne toprağın, ne camın ne de ağacın bilgisini taşıyordu. Sanki doğanın dışında bir akıldan çıkmıştı.

“Toprakta büyümemiş, madende dövülmemiş, canlıdan kesilmemiş... Öyleyse bu nereden gelmiş olabilir?”

Kapağını açtım. Çıt sesi geldi. Suyu benzeyen sıvı, kokusuzdu. Ama yine de tedirgin oldum. İçtim. Dili yakmadı, mideyi sızlatmadı. Ama tat bırakmadı. Ne dağdan gelen suya, ne kuyudan çekilen suya benziyordu. Sanki cansızdı.

Yemeğe baktım. Buhar çıkıyordu. İştah kabartıcıydı ama kokusu tanıdık değildi. Et gibiydi ama hangi hayvandan olduğunu bilmiyordum. Baharat vardı ama tanımadığım türden. Yanında kıtır, kızarmış parçalar... onları da anlamadım.

“Bildiğim hiçbir kutsal törene benzemiyordu bu. Sofra değil. Paylaşım değil. Tören değil. Bu sadece... doyum için hazırlanmıştı.”

Yavaşça ağzıma aldım. Sıcaklık tanıdık ama tat garipti. Ne tuz ön plandaydı ne de yağ. Damağım anlamaya çalıştı ama beceremedi. Yutkundum. Midem itiraz etmedi ama içim tam kabul etmedi.

“Bazen karın doyar, ama ruh aç kalır.”

Torbada kalanları kapattım. Beni beslemişti. Ama bu besin, tanımadığım bir dilden konuşuyordu. Her lokma, tanımadığım bir hikâyeye aitti. Ve ben bu hikâyenin ne yazarıydım, ne okuyucusu. Sadece içindeydim.

Torbayı yanımda taşıdım. Onu yere bırakmak istemedim. Çünkü içindeki nesne, doğal olmasa da bana verilmişti. Saygı gösterdim. Ama içine tekrar bakmadım.

3. Gençler ve İlk Sözcük

Parktaki taş bankta oturuyordum. Yanımda az önce verilen torba hâlâ duruyordu. İçinde kalanları açmadım. Karnım doymuş muydu bilmiyorum, ama artık aç değildim. Sırtımda gölge yoktu, önümde rüzgâr.

Bir grup genç yaklaştı. Gülüşüyorlardı. Renkli giysileri vardı. Üzerlerinde yazılar, işaretler. Bazılarının saçları alıştığım uzunlukta değildi. Kulaklarında takılar. Ellerinde kara kutular. Bu çağın levhaları.

Yakınıma oturdular. Beni fark ettiler.

Biri şöyle dedi, sesi saklamaya çalışmadan:

“Abi bak şu adama. Tipi sanki başka bir çağdan kalma.”

Bir başkası gülümsedi ama alayla değil, hayranlıkla.

“Belki cosplay yapıyordur.”

Sırtımı dikleştirdim. Gözümü kaçırmadım. Onlar da bana baktı.

Üç kişiydiler. Biri kızdı, koyu saçlı, dikkatli bakan. Diğeri kısa saçlı bir erkek, sürekli bir şeyleri kaydeder gibi kara kutuya dokunuyordu. Üçüncüsü sessizdi, ama gözleri benden kaçmıyordu.

Kız yaklaştı.

“Merhaba... İyi misiniz?”

Ne söylediğini tam anlamadım. Ama “iyi” kelimesi tanıdıktı. Orta Latinceye yakın bir vurguydu. İçimdeki bir iz uyandı.

Cevap verdim, usulca.

“**Salvus sum.**”

(Kendimce: “İyiyim.”)

Kızın gözleri büyüdü.

“Bu Latince mi?”

Yanıdaki çocuk hemen atıldı.

“Dur, bu klasik Latince değil... daha ortaçağ aksanı gibi...”

Kız, heyecanla çantasından bir kitap çıkardı. Sayfaları çevirdi.

“Ben tarih okuyorum,” dedi. “Antropoloji yan dal. Bu dili tanıyorum biraz.”

Yavaşça yanıma oturdu.

“Vos... unde venis?”

(“Siz... nereden geliyorsunuz?”)

Anladım. Ama cevap vermek kolay değildi. Kelimeler vardı ama yersizdi.

“**Non locus... non tempus... ego dormivi.**”

(“Yer yok... zaman yok... ben uyudum.”)

Gençler sessizleşti.

Biri fısıldadı:

“Abi... sen gerçek misin?”

Bu soruyu ilk defa biri bana sordu. Gerçekliğimi.

“Ben gerçeksem, dünya neden bu kadar değişti?” diye düşündüm.

“Yoksa dünya gerçek, ben mi artık hayal oldum?”

Onlara bakarken, içimde bir şey kıpırdadı. Uzun zamandır konuşmamıştım. Konuşmak, beni hatırlamaya benziyordu.

Kız tekrar sordu:

“Adınız ne?”

Uzun süre sustum.

Sonra dedim ki:

“Ben... nomen non habeo. Ego fui artifex. Murus. Lapis. Umbra. Architectus.”

(“Ben... adım yok. Ben bir işçiydim. Duvar. Taş. Gölge. Mimardım.”)

Üçü de sustu.

İlk defa, bu dünyada biri bana sadece bakmadı. Dinledi.

Onlarla birlikte yürümeye başladık. Yol boyunca az konuşuldu. Kız, adının Hazal olduğunu söyledi. Diğerleri Yusuf ve Mert'ti. Adlarını tam olarak telaffuz edemedim ama unutmamaya çalıştım. Her biri, ben kelimeleri zorladıkça yavaşladı. Yüzümden bir anlam çıkarmaya çalışıyorlardı. O dili öğrenmeye çalışır gibi değil, sanki yeniden keşfetmeye niyetlenmiş gibiydiler.

Bir ara Yusuf durdu, cebindeki küçük kutuyu açtı. Bir şeyler yazdı. Ekranına baktı, sonra Hazal'a döndü:

“Bak, abi dediği kelimeleri buraya yazdım. Bunların bazıları Kilise Latince'sinde bile yok. Bu adam... kitaplardan çıkmış biri olabilir.”

Hazal sessizce başını salladı.

“Ben zaten gerçek olduğunu düşünüyorum. Yani... gerçekten başka bir çağdan geldiğini.”

Bu cümle havada asılı kaldı. Bir yandan saçmaydı. Ama bir yandan başka hiçbir şey bu adamı açıklayamıyordu. Ne rol yapıyordu, ne kaçırıyordu, ne hastaydı. Sadece... oraya ait değildi. Buraya da ait değildi.

Göz göze geldik. Hiçbir şey söylemedim ama o baktı. Gözlerimde “bir yere gitmem gerek” diye bir şey aradı belki. Ya da “beni çağıran bir yer yok” diye bir şey buldu.

Hazal çantasını düzeltilti.

“Bizim eve gel. Çatı katında boş bir oda var. Soba da var. Kalabilirsin. Birkaç gün sadece. Hem... anlatırsın bize. Biz de sorarız.”

Bilmiyordum bu çağda böyle şeyler normal mi. Ama teklif, gerçektir.

Başımınla onayladım.

Yolda fazla konuşmadık. Eve vardığımızda bina yüksekti ama sadeydi. İçeri girdik. Duvarları düz, zemin taşsızdı. Asansör denen bir demir kutuya bindik. Kısa sürdü.

Çatı katı... Sessizdi. Pencereden gökyüzü görünüyordu ama yıldızlar yoktu. Oda küçüktü. Bir yatak, bir masa, birkaç eşya. Bir soba. Onun çalıştığını söylediler, ama ateş yoktu. Elektrik dediler. Işık kendiliğinden geliyordu.

Hazal bana bir battaniye verdi.

“İstersen bu gece burada kal. Yarın konuşuruz.”

Hiçbir şey demedim. Sadece oturdum. Yalnızlık gitmemişti ama değişmişti. Artık sessizlik başka bir sessizlikti.

“Belki ben bu çağa ait değilim,” diye düşündüm.
“Ama biri beni, ait olduğum yerden çok burada merak etti.
Ve bu, tanıdık bir şey.”

Çatı katında yalnız kaldım. Oda sessizdi. Ama bu sessizlik, taş odalarda duyduğum sessizlikten farklıydı. Orada ateş sesi olurdu, bazen rüzgâr sesi. Burada, her şey susturulmuş gibiydi.

Pencereye gittim. Aşağıya baktım.

Şehir parlaktı. Ama ışık güneşten değil, yerden geliyordu. Sokaklar karanlık değildi ama gecenin kokusu eksikti. Her şey görünüyordu ama hiçbir şey seçilmiyordu.

Kafamı cama yasladım. Bu cam, kale mazgalları gibi değildi. Koruma yoktu. Şeffaf ama savunmasızdı. Ve bu çağın insanları, her an göz önündeydi ama birbirlerini görmüyorlardı.

“Ben karanlıkta yaşadım ama kör olmadım.
Onlar ışığın içinde ama bakmıyorlar.”

Gençleri düşündüm. Hazal’ın gözleri cesurcaydı ama içinde bir açıklık vardı: bir şey eksikti, ama ne olduğunu bilmiyordu. Yusuf, kayıt tutuyordu ama nedenini kendine bile anlatamıyordu. Mert susuyordu, ama dikkatle.

Onlar beni anlamaya çalışırken kendilerini unuttular. Belki de bana değil, benim gibi olma olasılığına hayran oldular.

“Korkmadan yaşamak” benim için bir seçim değildi.
Zamanın bana başka bir şansı olmamıştı.
Ama burada, seçenek çok; cesaret az.

Gece ilerledi. Işıklar azalmadı. Uyandığım dünya buydu artık.

[Ertesi Sabah]

Hazal, elinde bir defterle geldi. Yanında Yusuf ve Mert de vardı.
Oturdu.
“Anlatır mısın?” dedi.

Sormadım neyi. Çünkü ne sorduklarını biliyordum:

“Sen nasıl böyle düşünüyorsun?
Biz neden böyle yaşamıyoruz?”

Oturdum.

“İlk sorunuz şu olsun,” dedim.

“Ne zaman korktunuz en son — ama gerçekten?
Ve o korkuyu sizin yerinize kim yaşadı?”

Onlar sustu.

Ben anlatmaya başladım.

4. Festinatio

Hazal, Yusuf ve Mert'le birlikte çatı katındaydık. Masa örtüsüzdü, sandalye yoktu. Herkes yere oturmuştu. Hazal'ın önünde bir defter, Yusuf'un elinde ses kaydı yapan bir cihaz vardı ama çalışmıyordu. Mert duvara yaslanmıştı. Dinliyordu sadece.

Ben de duvara sırtımı verdim. Gözüm penceredeydi ama kulağım onlardaydı.

Hazal hafifçe eğildi.

“Sana bir şey sormak istiyorum,” dedi.

“Buraya geldiğinden beri... insanlara bakınca ne hissediyorsun?”

Bir süre düşündüm.

“**Festinatio.**”

Hazal gözlerini kıstı.

“Fes...tinatio? Hız mı?”

Başımı salladım.

“**Et silentium — nullum.**”

(Sessizlik yok.)

Yusuf yazdı.

“Yani... sürekli hareket ama hiç durmamak?”

“**Ita.**”

(Evet.)

Elimle odayı gösterdim.

“**Multa... sed vacua.**”

(Çok şey... ama boş.)

Hazal çevirmeye çalıştı.

“Her şey dolu... ama içi boş.”

“**Vita... sine sapore.**”

(Hayat... tatsız.)

Mert ilk kez konuştu.

“Evet,” dedi. “Tat yok. Bir şey var ama yok gibi. Her şey birbirine benziyor.”

Ben ona döndüm.

“**Vita vestra... facilis. Sed... gravis.**”

(Hayatınız kolay... ama ağır.)

Yusuf soruya geçti.

“Senin zamanın nasıldı? Yani gerçekten nasıldı? Sadece geçmiş değil... içinden nasıl hissettin?”

Omuzlarımı indirdim.

“Frigus, fames, mors... quotidie. Sed... sensus.”

(Soğuk, açlık, ölüm... her gün. Ama... anlam vardı.)

Hazal yavaş çevirdi.

“Her gün soğuk ve açlık vardı... ölüm vardı... ama anlam da vardı.”

Ben devam ettim.

“Nos non fugiebamus diem. Vos fugitis.”

(Biz günü kovalamadık. Siz kaçıyorsunuz.)

Bir sessizlik oldu.

Mert fısıldadı:

“Abi... sen yaşadın. Biz sadece geçiyoruz.”

Ben onun gözlerine baktım.

“Tempus... transit. Homo... manet?”

(Zaman geçer. İnsan... kalır mı?)

Hazal yanıtladı bu sefer.

“Nescio.”

(Bilmiyorum.)

Konuşma sürerken Mert, biraz dalgın bir sesle sordu:

“Peki... sen mesela mühendislik gibi bir şey biliyor musun? Yani böyle... yapı yapma, ölçü alma falan?”

Başımı salladım.

“Architectus eram.”

(Mimardım.)

Elimle yere bir daire çizdim.

“Forma perfecta.”

(Mükemmel şekil.)

Yusuf eğildi.

“Daire?”

“Ita.” (Evet.)

“Centrum fixum — omne punctum aequale.”

(Sabit merkez — her nokta eşit uzaklıkta.)

Hazal fısıldadı:

“Bu... bu tanım ya! Geometri tanımını bu...”

Mert'in gözleri büyüdü.

Ben devam ettim.

“In numeris, ordo. In ordine, harmonia.”

(Sayıda düzen vardır. Düzen içinde uyum.)

“Structura vera... fit proportione.”

(Gerçek yapı, oranla kurulur.)

Mert yutkundu.

“Abi... bu altın oran mı?”

“Divisio divina.”

(İlahi bölünme.)

“Aurum... non est in metallo. Est in mensura.”

(Altın, metalde değildir. Ölçüdedir.)

Mert gözlerini kaçırdı, sanki başı dönmüş gibiydi.

“Biz... bunu hep formül gibi gördük. Ama bu... bu şiir gibi.”

“Mathematica... est lingua Dei.”

(Matematik, Tanrı'nın dilidir.)

Uzun bir sessizlik oldu. Hiçbirimiz konuşmadık.

Bir sayıdan ibaret olmayan bir dünya, önümüzdeydi.

5. Tüketimin Mabedi

Bir akşamüstü, parkta bir bankın ucuna oturmuşlardı. Güneş, batmaya yakın bir yerden çarpıyor; ağaçların gölgeleri, zemine çizilmiş bir alfabe gibi uzuyordu. Rüzgârda plastik bir torbanın sesi vardı. Yusuf, sessizliği bozmadan elindeki pet şişeyi evirip çevirirken birden konuştu:

“Abi... biz çalışmadan duramıyoruz. Sürekli bir şey üretmemiz, satmamız, almamız gerek. Yoksa sanki yaşamıyoruz.”

Yabancı başını kaldırdı. Yusuf'a bakmadı. Gözleri gökyüzünün kırmızıya çalan yerinde gezindi bir süre. Ardından kendi diliyle konuşmaya başladı. Yavaş ama ezbere, sanki içinden akan bir dua gibi:

“Non vivere est laborare, sed labor propter vitam. Oeconomia non est dominus, sed minister. Quando homo servit mercatui, amittit libertatem. Vita simplex, vita vera est.”

Hazal dikkat kesildi. Aklında cümleleri tekrar tekrar çeviriyordu sanki. Anlamalarını düşünmeye başladı:

“Non vivere est laborare, sed labor propter vitam.”

“Yaşamak çalışmak değil... ama çalışmak, yaşamak içindir.”

Yusuf'un kaşları çatıldı. Gözlerini bir noktaya dikti.

“Oeconomia non est dominus, sed minister.”

Hazal, bu kez daha hızlı çevirdi:

“Ekonomi bir efendi değil... hizmetkârdır.”

Bir sessizlik oldu. Mert, ayağını yere bastırarak bir çakıl taşı ezdi. Hiçbir şey demedi.

“Quando homo servit mercatui, amittit libertatem.”

Hazal bu kez yutkundu, sesi biraz inceldi:

“İnsan piyasaya hizmet etmeye başladığında... özgürlüğünü kaybeder.”

Yusuf'un gözleri büyüdü. Derin bir iç çekti ama bir şey söylemedi.

“Vita simplex, vita vera est.”

Hazal fısıldar gibi çevirdi:

“Basit yaşam... gerçek yaşamdır.”

Bir anda sessizlik çöktü. Rüzgâr durmuştu. O an parkta başka hiçbir ses yok gibiydi. Sanki herkes içinden bir kapı açmıştı ama henüz oradan geçmeye cesaret edememişti.

Yabancı, bir süre başını öne eğdi. Parmaklarıyla bankın kenarındaki çatlağı yokladı. Sonra Latinceye döndü, bu kez daha içten, daha ağır konuşuyordu:

“Voli cibum accipere.”

“Intravi locum clarum... nemo me salutavit.”

“Nihil dedi, tantum aspexi... et cibum accepi.”

“Nullus oculus meus oculos quaesivit.”

“Nihil dictum est nisi numerus.”

Hazal, yavaşça başını kaldırdı. Bu sefer kelimeler kolay değildi. Ama bir bir çevirmeye başladı:

“Yemek almak istedim.”

“Parlak bir yere girdim... kimse bana selam vermedi.”

“Hiçbir şey demedim, sadece baktım... ve yemek verildi.”

“Hiç kimsenin gözü gözüme değmedi.”

“Tek kelime söylendi: bir sayı.”

Yusuf gözlerini kısmıştı. Mert kımıldadı ama konuşmadı. Hazal, çeviriye devam etti, sesi neredeyse kırılacak gibiydi:

“Apud nos... cibus cum verbo, cum vultu, cum manibus datur. Hic... sine anima.”

“Bizde... yemek sözle, yüzle, elle verilir. Buradaysa... ruhsuz.”

Yabancı sustu. Başını hafifçe kaldırıp uzaklara baktı. Sanki yemek değil, bir tür insanlık aramış ama bulamamıştı. Yusuf hafifçe mırıldandı:

“Burada kimse kimseyi görmüyor abi. Sadece geçip gidiyoruz.”

Hazal defterini açmadan önce kısa bir bakış attı. Belki bu kez not alacaktı.

6. Göge Bakan Sofra

Mert'in evine doğru yürürken sokak lambaları yeni yanmıştı. Hava, gündüzkinden daha hafifti ama daha serindi. Yabancı yavaş yürüyordu. Sanki ayakları değil, düşünceleri ağırdı.

Eve vardıklarında Hazal montunu çıkarıp askıya astı, Yusuf ayakkabılarını tek hamlede attı köşeye. Mert mutfağa geçti, dolaptan birkaç şey çıkardı. “Sandviç yapalım mı?” dedi. Cevap beklemedi. Salatalık, domates, kaşar... hızlı ama özenli ellerle masaya dizildi. Yabancı bir kenarda oturmuş, ellerini masaya koymuştu. Gözleri mutfağın lambasında, ama aklı hâlâ oradaydı — o parlak, kokusuz yerde.

Yemek boyunca fazla konuşulmadı. Yabancı, domatesi koparırken çektiği sesi duydu, ekmeğin sıcaklığını avucunda hissetti. Sandviçin içinden bir şey değil, bir anı çıkmış gibiydi.

Hazal bir an baktı ona. “İster misin?” dedi. Yabancı gülümsedi. Bu kez göz göze geldiler. Gerçekten.

Bir süre sonra Mert teleskopu çıkardı. Balkon kapısını açtılar. Gökyüzü açıktı. Hava temiz, yıldızlar nettı. Yabancı teleskopun başına geçtiğinde eğildi, gözünü koydu. Uzun süre konuşmadı.

Sonra birden döndü, yavaşça sordu:

“Hoc est caelum?”

Hazal gözlerini kırptı, sonra başını sallayarak fısıldadı:

“Evet... bu gökyüzü.”

Yabancı gülümsedi. **“Semper idem... sed hic... alius sum.”**

“Gökyüzü aynı... ama burada ben... başkayım,” dedi Hazal, içinden çevirdi.

Balkonda hep birlikte oturdular. Elllerinde çay yoktu, ama ağızlarında gece vardı. Ateş yanmıyordu. Ama ortada bir sıcaklık, bir daire vardı. Ve konuşmasalar da oradaydılar.

Bir ateşin başındalarmış gibi.

abancı teleskopun başına geçtiğinde eğildi, gözünü yerleştirdi. Uzun bir sessizlik oldu. Ardından birden doğruldu. Gözlerini kıstı, teleskopun ayarını değiştirdi. Geri eğildi. Sonra konuştu — bu kez Latince değil, ama kırık bir Türkçeyle:

“Bu... o değil. Bu... *Iuppiter. Quattuor lucernae parvae iuxta sunt*”

Hazal şaşkınlıkla yaklaştı. “Uydular mı?”

Yabancı başını salladı. Parmağıyla teleskopun göz merceğine dokundu.

“İo, Europa, Ganymedes, Callisto... Bekle.”

Mert’in yüzünde şaşkınlıkla hayranlık arasında gidip gelen bir ifade belirdi.

“Abi... sen... bunları biliyor musun?”

Yabancı başını kaldırdı. Sanki ilk kez soru karşısında mahcup oldu. Sonra sadece dedi ki:

“Caelum... discipulus sum. Gökyüzü... benim öğretmenim.”

Hazal gözlerini kaçırды. Yusuf bakamadı bile. Balkon, o an küçük bir akademi olmuştu. Yıldızlar görünür, ama sessizlik daha çok parlıyordu.

7. Zaman Bükülmesi

O gece kimse gitmekten söz etmedi. Mert battaniyeleri çıkardı. Hazal koltukta, Yusuf yere serilen minderde, yabancı ise pencerenin yanındaki eski kanepede uzandı.

Evde sadece buzdolabının aralıklı uğultusu ve dışarıdan gelen hafif bir rüzgâr sesi vardı. Mutfakta bırakılan ekmek kırıntıları hâlâ oradaydı. Teleskop balkonda unutulmuştu; göz merceği hâlâ yıldızlara bakıyordu.

Yusuf gözlerini kapattığında, yabancıнын bir şey mırıldandığını duydu. Dil tanıdık değildi. Belki latinceydi, belki de latineden daha eski bir şey. Ritmik, ama kelimesiz bir ses gibi. Sanki biri bir ateşin başında dua değil, zamanla konuşuyordu.

Hazal birden uyanır gibi oldu ama gözlerini açmadı. İçinde bir yankı vardı. Rüya mıydı, yoksa bir düşünce mi bilmiyordu. Bir taş duvar görmüş gibiydi, bir kemik kabartma. Bir çocuğun ayak sesi duyulmuştu ardında. Ama kimse yoktu.

Mert, battaniyenin altından bir elini çıkardı. Tavanın çizgileri eğiliyordu sanki. Lambanın sarı ışığı, hiç olmadığı kadar kırılıyordu. Sanki zaman, yavaşça camdan süzülüyor, oda bir anlığına nefes alıyordu.

Kimse tam olarak uyumadı. Ama kimse uyanık da değildi.

Ve sonra...

Ayaklarının altı çimen gibi yumuşaktı. Toprak biraz serin. Uzakta bir su sesi vardı — ne bir musluk ne de bir araç... akıntının sesi. Gökyüzü tanıdık ama yıldızlar farklı dizilmişti.

Yusuf gözlerini açtı. Başucunda uzun, paslı bir meşe ağacı duruyordu. Hazal'ın yüzüne sabah sisi düşüyordu. Mert bir su kırbasının yanına oturmuştu, elinde yuvarlak, demir kaplı bir defter — hayır, o defter değil. O sadece deriydi. Deri ve el işçiliği.

Yabancı ise ayakta bekliyordu. Üstünde keten bir tunik vardı, ayaklarında bağciksız ayakkabılar. Omzunda güneş ışığını kıran metal bir toka... Tanıdık ama hiçbir yere ait değil.

Ne zaman gelmişlerdi? Nasıl? Kimse bilmiyordu. Ama hiçbir şey garip gelmiyordu. Her şey olağandı.

Ve yeni bir gün başlamıştı.

Yusuf, kendini hafifçe doğrulttu. Oturduğu yer nemliydi ama üşütmüyordu. Toprak tanıdıktı, ama değil. Eline bir şeyin bastığını hissetti — cebine uzandı. Parmağı sert bir yüzeye dokundu.

Telefon.

Hâlâ cebindeydi.

Parmağını kaydırды. Ekran açıldı. Şarj doluydu. Arama ekranına geldi. Bir an duraksadı, sonra refleksiyle "Canberk" yazdı. Okuldaki arkadaşlarından biri. Her zaman cevap verirdi.

Arama başladı.

Bir, iki, üç...

Bağlantı yok. Sinyal çubuğu boştu. İnce bir çınlama geldi kulaklarına — ne doğadan, ne teknolojiden. Arama birden kesildi. Ekranda tek bir şey belirdi:

"Bağlantı yok. Zaman dışında."

Yusuf gözlerini kıstı. Telefonu eğdi, kaldırdı, yere doğru çevirdi. Yok. Hiçbir şey yoktu. Cihaz, canlıydı ama kimsesizdi.

Başını kaldırdığında Hazal da ayağa kalkmış, etrafına bakıyordu. Mert diz çökmüş, toprağı avucuna alıyordu. Herkes sessizdi, ama hepsinin içinde aynı cümle dolaşıyordu:

"Dönüş yok gibi."

Yusuf telefonu cebine koydu. Sanki artık onun için değilmiş gibi. Bir aksesuar, bir hatıra. Ya da artık kimseyle konuşmanın mümkün olmadığı bir dünyada, sadece sustuğunu hatırlatacak bir nesne.

Ve şimdi... gözler yabancı'daydı.

Keten giysileri vardı üzerinde. Ayağında yumuşak deriden yapılmış bağısız bir ayakkabı. Saçlarını arkadan ince bir sicimle bağlamıştı. Gözlerinde ne şaşkınlık ne mutluluk vardı. Sanki her sabah buymuş gibi yürüdü, onları bir toprak yola davet etti. Hiç konuşmadan.

Gençler baktılar birbirlerine. Kimse “Bu nasıl oldu?” demedi. Çünkü bunu konuşmak, dönüşü düşünmek demektir. Şimdilik sadece bakmak ve izlemek istiyorlardı.

Toprak yolun sonunda bir ev belirdi. Taş temelli, ahşap çatılı, pencereleri dar. Yanında küçük bir bostan, birkaç kaz, ipte asılı otlar...

Yabancı kapıyı çaldı — ama sanki kendi evine değil de bir tür yuvaya dönüyordu. İçeriden bir kadın çıktı.

Gözleri koyu ela, saçları başörtüsünün altından taşmış, yanakları güneşle bronzlaşmıştı. Elindeki hamur kalıntılarını silerken ilk kez konuştu:

“Redivisti?”

Yabancı başını eğdi. Kadının yüzünde bir rahatlama oldu. Ardından gözleri gençlere kaydı.

Yabancı tanıttı, sade ve anlaşılır biçimde:

“Haec est uxor mea — **Elena.**”

Kadın, başıyla selamladı. Hazal hafifçe başını eğdi.

“Et hic est filius meus — **Lucianus.**”

Bir çocuk, 9 yaşlarında, kapının eşliğinden çıktı. Sarımsı saçları ve ince yapısıyla annesine benziyordu.

“Et haec est filia — **Marilla.**”

5 yaşında, çıplak ayaklı bir kız çocuğu, elindeki tahta oyuncakla ortaya çıktı. Hazal eğilip ona gülümsedi.

Yusuf ellerini cebine soktu ama sonra fark etti — o cepler artık başka bir çağın cepleriydi. İçinde bir telefon vardı ama parmakları onu aramadı.

Elena, onları içeri davet etti. Evin içi serindi. Duvarlarda örme sepetler, tabanında kilimler vardı. Ocakta taş bir kap, bir yanda el dokuması örtü.

Kimse hâlâ hiçbir şey sormamıştı. Ama her şey çoktan başlamıştı.

Güneş, evin ahşap kirişlerinden süzülerek içeri düşüyordu. Sanki gökyüzü çok daha yakında, evin çatısına yaslanmıştı. Taş zemin serin, masa alçak, sesler azdı. Sofra zaten hazırды. Herkes usulca oturdu.

Yemekler tanıdıktı ama tanımsız. Ekmeğin içi daha yoğundu, kabuğu taş gibi sertti. Bir tür beyaz peynir vardı ama acımsıydı. Ballı gibi görünen bir şey, parmakları yapış yapış bırakıyordu. Bir kâsede cevizler, başka bir tabakta haşlanmış kökler. Sıcak bir içeceğin buharı yükseliyordu, ama ne çaydı ne kahve.

Kimse konuşmadı. Ama herkes yedi.

Hazal ilk lokmasından sonra gözlerini hafifçe kapattı. Yüzü gevşedi. Mert ekmeği iki eliyle böldü, içinden çıkan buhara bakıp hafifçe güldü. Yusuf sessizce tabağını sıyırdı. Karnını doyuruyordu ama daha çok bir güven hissiyle doluydu; gövdesi gevşedi, içi yumuşadı. Üçü de sofraya eğilmiş, ağız dolusu çiğniyordu. Birileri onların yaşamını kurtarmıştı; bedenleri bunu önce anlamıştı.

Yabancı hiçbir şey söylemedi. Masaya en son oturdu. Gözleri misafirlerinde, elleri sessizdi. Ama o an, bir tür minnet evi doldurmuştu. Sessiz bir teşekkür, yemeğin üstüne sinmişti.

Sonra kalktılar. Yavaş adımlarla evin açık kısmına geçtiler. Dama benzer, ama çatısı olmayan bir bölüm. Taş basamaklardan çıkılan, dışarıyı yüksekte gören bir teras.

Oturdular.

Aşağıda köy görünüyordu. Yollar toprak ama düzgün. İnsanlar yavaş yürüyor, selam vermeden geçmiyor. Hayvanlar serbestçe dolanıyor; keçiler, köpekler, tavuklar bir arada. Çocuklar çıplak ayaklarıyla çamura basıyor, bağırmadan oyun oynuyorlardı.

Mert eğildi, birini işaret etti. “Şu adam aynı Tolstoy’a benziyor...” dedi fısıltıyla.

Hazal güldü ama sessizce, bir çocuğun cami avlusunda kıkırdaması gibi.

Yusuf gözünü kıstı. “Oradaki kadın elinde çömlekle ne yapıyor sence?”

Hazal: “Bulaşık mı... yok, belki su taşıyor...”

Mert: “Yok canım, büyü yapıyor olmasın?”

Güldüler. Ama gülüşler yarımdaydı.

Çünkü bir şey vardı burada. Adını koyamadıkları bir şey.

Zaman, başka akıyordu.

İnsanlar birbirine hiç benzemiyordu.

Hayat, kendine yetiyordu — ve bu çok tuhaftı.

Hazal, dudağını ısırды. Yusuf içgüdüsel olarak cebine telefonuna baktı. Sadece saat değil, kendisi de durmuş gibiydi.

Mert, uzaklara baktı ve kendi kendine mırıldandı:

“Ya gerçekten dönemezsek?”

O an sessizlik oldu. Aşağıdan bir çocuk sesi yükseldi.

“Salve! Salve!” diye bağıriyordu.

Yabancı bir ses, ama içten gelen bir neşe.

Zihinlerinden kısa bir korku geçti.

Sonra rüzgâr esti. Üzerlerine taş tozu serpti.

Hazal kollarını sarmaladı, üşüdü.

Mert taşın üzerine yazı yazar gibi parmağını gezdirdi.

Yusuf, yüzünü göğe kaldırdı.

Dünya sessizdi. Ama yaşıyordu.

Birbirlerine baktılar ama pek konuşmadılar. İçlerinde tuhaf bir denge vardı: Sanki yıllardır özlemini çektikleri huzura kavuşmuşlardı — ama bu huzur, tıpkı boş bir oda gibi yankı yapıyordu.

Zihinleri sessizdi, evet. Kimse bağırıyordu, hiçbir şey acele etmiyordu. Ama zaman da geçmiyor gibiydi.

Hazal, saçlarını geriye attı, iç çekti.
Mert ayağını sallandırdı, taş basamağa vurdu.
Yusuf, sırtını duvara yasladı, gözlerini kapattı ama hemen açtı.

Hepsinin içinde aynı düşünce büyüdü:
Burada her şey yerli yerinde. Ama hiçbir şey olmuyor.

Canları çok sıkılıyordu.

Ve belki de bu, ilk kez gerçekten yaşadıkları bir duyguydu.

8. Geri Dönerler

Günler geçmiş gibiydi. Ya da hiç geçmemişti. Zamanın burada ne yaptığından emin değillerdi artık. Her sabah uyanıyor, her akşam susarak uykuya dönüyorlardı. Kimse onlardan bir şey istemiyor, kimse acele etmiyordu. Her şey, olması gerektiği gibi akıyordu — ama hiçbir yere varmıyordu.

Yemekler doyurucuydu, geceler sessiz, insanlar nazikti.
Ama bir eksiklik vardı.
Burası dünya gibiydi ama onların dünyası değildi.

Yusuf bir sabah, taş duvarın üstüne tırmandı ve uzaklara baktı. Ufuk yoktu. Gökyüzü griyle beyaz arasında soluk bir çizgide geziniyordu.
“Hiçbir yere çıkmayan bir haritanın içindeyiz,” dedi alçak sesle. Mert başını salladı.
Hazal ise yalnızca kollarını kavuşturdu.

Yabancı onlara yardım etmişti. Belki de hayatlarını kurtarmıştı. Ama artık göz göze geldiklerinde, onun gözlerinde başka bir zamanın ağırlığı vardı.
Sanki gitmeleri gerektiğini o da biliyordu.

Bir gece, konuşmadan karar verdiler.
Ne zaman, nasıl döneceklerini bilmeden...
Sadece gitmek istediler.
Çünkü bu sessizlik, onların içindeki gürültüyü bastırmıyordu.
Çünkü huzur, bazen ev hissini vermez.

Ve bir sabah, yine o buğulu ışığın altında gözlerini açtılar.
Telefonun ekranında saat çalışıyordu.
Bir yerlerden araba sesi geliyordu.
Bir posta kutusunun üzerindeki reklam broşürü rüzgârla kıpırdıyordu.

Ama hiçbir şey tam olarak eskisi gibi değildi.

Geri dönmüşlerdi.

Ama artık, onlar da geri dönenlerdi.

Burası bildikleri bir odaydı, Mert'in odası. Eski posterleri hâlâ duvarda duruyordu. Telefonlar çekiyordu. Dışarıdan klakson sesi geldi. Biri bağırdı, bir cam kapandı.

Yusuf ilk doğrulan oldu. Ardından Hazal. Mert zaten uyanıktı. Sessizce oturuyordu, gözlerini pencereye dikmiş.

Kimse ilk başta konuşmadı.

Bir süre sonra Hazal, battaniyeyi düzeltirken bir şeyin parladığını fark etti. Yatağın kenarına sıkışmış, minik ama ağır bir şeydi. Avucuna aldı.

Gümüş bir mühür.

Üzerinde tanımadıkları bir arma, etrafında soluk Latince harfler vardı.

Hazal nefesini tuttu. "Bu..."

Mert yanaştı. Yusuf eğildi.

Hiçbiri tam ne olduğunu bilmiyordu ama ne hissettirdiğini biliyorlardı.

"Ondan kalmış."

Mert fısıldadı.

Yusuf mırıldandı:

"Yanında taşırdı hep. Cebine koymuştu. Uyandıığımızda... demek ki buraya geçmiş."

Hazal, mührü sıkıca tuttu.

Bir süre sonra yavaşça konuştu:

"Bize hiçbir şey sormadı. Hiçbir şey beklemedi. Sadece... korudu."

Yusuf başını salladı:

"Ve gönderdi. Gitmemiz gerektiğini o biliyordu."

Mert hafifçe güldü, yorgun bir gülüş:

"Bize adımızla seslenen ilk kişiydi belki de. Gerçekten duyan biri..."

Kısa bir sessizlik oldu.

Hepsi mührü baktı, üzerinde aşınmış ama okunur harflerle yazılmış bir cümle vardı. Hazal tam o anda kalbinin bir atışını kaçırdı.

"Bu..."

Mert döndü. Yusuf da eğildi.

Hazal, sesi çıkmadan, sadece dudaklarıyla okudu.

"Nosce te ipsum."

Mert kısık sesle sordu:

“Ne demek?”

Hazal, gözünü mührün üzerinden ayırmadan yanıtladı:

“Kendini tanı.”

O an içeride derin bir sessizlik oldu.

Yusuf başını eğdi. “Yanında taşırdı hep...”

Mert: “Cebindeydi. En son oradaydı.”

Hazal yavaşça fısıldadı:

“Bence düşürdü.”

Yusuf ona döndü: “Bize bırakmak için mi?”

Hazal başını iki yana salladı.

“Hayır. Bence bırakmak istemedi. Ama biz alacak kadar hazırız artık.”

Üçü de sessiz kaldı.

Bu, bir ders değildi.

Bir emanet değil, planlanmış bir veda hiç değil.

Bu... sadece yaşanmış bir izdi.

Tıpkı rüyadan uyandığında teninde kalan sıcaklık gibi.

Tıpkı orada bir zamanlar gerçekten bulunmuş olmanın kanıtı gibi.

Hazal, mührü avucunda sıktı.

Artık kimse bir şey söylemiyordu.

Ama içlerinden geçen cümle ortaktı:

“O, bir şey öğretmedi. Ama onun yanında öğrenmemek mümkün değildi.”

9. Gürültünün İçinde Sessizlik

Sabah alarmı çaldı.

Yusuf’un telefonu yeniden titreşmeye başlamıştı. Uygulamalar, bildirimler, banka mesajları...

Her şey yerli yerindeydi.

Mert metroya bindi. Kalabalık içinde ayakta durdu. Karşısındaki reklam panosunda

“Zamansız Şıklık” yazıyordu.

Ama saatine baktığında, zaman acımasızca ilerliyordu.

Hazal okula döndü. Koridorda yürürken arkadaşları aynı cümleleri kuruyordu: “Kampüse

uğrayacak mısın?”, “Hoca çok bozmuş”, “Vizeler ne zaman?”

O cevap verdi ama sesi kendi kulağına yabancı geldi.

Üçü de kaldıkları yerden devam etmeye çalıştı.

Ama kaldıkları yer... artık yoktu.

Akşamları bazen mesajlaşıyorlardı.

Uzun uzun değil.

Mert bir gün “O mühür hâlâ bende” diye yazdı.

Hazal, “Sakla,” dedi.

Yusuf ise cevap vermedi. Ama birkaç gün sonra bir cümle gönderdi:
“Ben artık acele etmiyorum.”

Hayat devam ediyordu. Ama içlerinden biri, her sabah kendine sessizce şunu soruyordu:

“Buraya ait miyim gerçekten?”

Kimseyle paylaşmadılar yaşadıklarını.
Kimse sormadı da zaten.
İnsanlar anlatılmayan şeyleri pek merak etmez.

Ve zaman geçti.
Ama her biri, bir sabah kalabalığın ortasında bir kuş sesine kulak kabarttı.
Bir pazarda ekmek alırken birden parmaklarının unla kaplandığını fark etti.
Ya da bir metro camında kendi yansımasını izlerken gözlerini kısmış, kendini tanımaya çalışmıştı.

Geri dönmüşlerdi.
Ama artık hiçbir yere ait değillerdi.

Ve bir gün, yeniden o gökyüzünü görürlerse, nereye ait olduklarını hatırlayacaklar.

Son